

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוזאס שליט"א

ביחד

הדרכה ליצירת אמון

יסוד הבית שעליו מושתתת ברית הנישואין הוא האמון! ללא אמון הדדי כמעט ואין מה לעשות ביחד.

אמון הוא ענין שקשור למידת האמת. כולנו יודעים שאמת יש רק אחת, ולכן מילה זו נאמרת רק בלשון יחיד. 99% אמת זהו שקר, אמת היא 100%!

האמון דומה לסכר ענק שמחזיק כמות עצומה של מים, ועוצר אותם מלהתפרץ ולגרום לאסונות כבדים.

צריך תמיד לדאוג שבסכר לא יהיה סדק, אפילו הקטן ביותר, שאם לא כן זוהי רק שאלה של זמן מתי הסכר יפרץ והמים הרבים יחרסו כל חלקה טובה.

כך גם האמון ההדדי צריך להיות אמין במאת האחוזים.

אמון שווה מיליונים

החיים יכולים להיות נפלאים ומאושרים עד הרגע שבו נפגע האמון. ברגע שנכנס 'הגיוק' של החשדות, כבר אין חיים.

לא ישנים טוב בלילה, כל תנועה מבט או חפץ לא מזוהה שנמצא בסביבה מדליק נורות אדומות ומעורר חשד.

אחר כך מתחילות החקירות עם השאלות הלא נעימות, והכל מלווה במתיחות ומריבות אינסופיות.

לעומת זאת, כשיש אמון הדדי, אפשר לנסוע לכל מקום בעולם ולהשאר רגועים ולדעת שהצד השני פועל בצורה נכונה ונאמנת.

נתקלתי פעם במילואימניק שבאותו חודש שהיה במילואים, בכל כמה שעות, היה מרים טלפון לאשתו ושואל: איפה את? איפה את נמצאת? את בסופר? תשמיעי לי את הסופר... תשמיעי לי... את במספרה? תני לי לדבר עם הספרית...

ממש רחמנות, הוא נמצא במילואים ואין לו רגע אחד של שקט.

וכן להיפך, הבעל אומר לאשתו שהוא נוסע למקום מסוים והיא בכלל לא בטוחה שהוא שם.

פרשת השבוע

כח הדיבור

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִפְנֵי לַאֲמָר בְּעַמִּי".

רש"י פירש את המילים – "אמור ואמרת" - להזהיר גדולים על הקטנים. דבר ידוע הוא שכפי התנהגות ההורים כך ינהגו הקטנים – הפתגם אומר – "התפוח לא נופל רחוק מהעץ". עלינו ההורים לדעת שהכלל הגדול בחינוך ילדים הוא – דוגמא אישית. אי אפשר ללמד את הילד לדבר יפה שההורים אינם עושים כן. לכן עלינו להרים את הרף של הדיבור והשיחה בבית לגבהים יותר משמעותיים.

חז"ל גילו לנו יסוד - "שותא דינוקא בשוקא, או דאבוה או דאימיה" כלומר סגנון הדיבור של הילד הוא או מאביו או מאימו, את מה שהוא שומע בבית הוא מעביר החוצה ומבטא את זה ברחוב.

אמר לי פעם מישהו שלדעתו זה לא כל כך מדויק, שהרי בנו חזר היום עם מילה כזאת קשה, שלא הוא ולא אשתו אמרו זאת מעולם. אם כן יש כאן ילד שלא למד זאת מאבא ולא מאימא.

השבתי לו, שאם האווירה בבית לא נקיה וסטריילית או שהוא חשוף באישור ההורים לתכנים לא טובים ודאי שהוא ילמד מילים וכיוצא בזה מאנשים אחרים ברחוב. עצם השהייה בבית שמדברים לא נקי כבר "חורשת" בילד את התלמים לזריעה לא טובה.

לכן עלינו ההורים, ולא רק ההורים אלא גם הצעירים שלא התחתנו להתרגל לדבר נקי כבר ועכשיו ולהתאמן בכך גם כשאנו כועסים.

ראשית עלינו לנקות את פינו מסלנגים שמסתובבים ברחוב שמשרים בבית אוירה רחובית. ואפילו שהתרגלנו לומר אותם ואנו מרגישים שאין בכך דבר מכל מקום זה משפיע וחודר אל תודעת הילדים. מילים כגון: גנוב, דפוק, סרוט וכד' חייבים לשרש. גם מילים שהם הגדרות פסיכיאטריות – משוגע, מפגר וכד' לא להגיד. ואפילו כשמספרים זאת על מישהו שאינו מן המשפחה ולא רק כשכועסים.

כתוב בספרים הקדושים – כשאדם מדבר בצורה נקיה זה מעיד על עדינות נשמתו וגדלותו. ולזה רמז רש"י באומרו "להזהיר גדולים על הקטנים".

ויש כאן עוד רמז נפלא "להזהיר" מלשון זוהר. כשהגדולים מזהירים הם משפיעים על הקטנים את אותו הזוהר ומגדלים דור ישרים מבורך.

בברכת שבת שלום - הרב אבנר קוזאס

בחור אחד אומר לחברו המשוגע: "תצא בבקשה מהאוטו ותראה אם האיתות האחורי עובד..." הוא יוצא ואומר לו: "עובד, לא עובד, עובד, לא עובד..."

היה איזה תייר ששכח איך אומרים בעברית 'הכותל המערבי' ואמר לנהג מונית "תביא אותי למקום שבו כל היהודים בוכים". "בהחלט" אמר הנהג והביא אותו למשרדי מס-הכנסה...

בדיחה

"ע"י קיום תורה ומצוות בעולם הזה - מכינים אנו את חלקנו לעולם הבא" (רבי נחמן מברסלב)

פתגם השבוע

משחקי מחשב

במשחקי המחשב ישנם משחקים חיוביים, וישנם משחקים שליליים. המשחקים החיוביים הם משחקים חינוכיים שמפעילים את המחשבה ומקנים ידע וכלים לחיים, מגדילים את היצירתיות וגם משפרים את המוטוריקה והזריזות.

כשאנו מדברים על משחקי מחשב טובים, אנו צריכים להקפיד שלא תהיה אפשרות להגיע לתקשורת אינטרנטית קווית או אלחוטית (wifi).

לכן, הורים המעוניינים בכך, ירכשו אך ורק מכשירים עם משחק מובנה או עם כרטיס שניתן להחלפה. למשל, מכשיר 'הגיימבוי' עונה על דרישות אלו ואפשר להכניס לו כרטיסים עם משחקים חיוביים בלבד.

גם כאשר הילד משחק במשחק המותר יש להגביל את זמן המשחק, כדי שלא יתמכר לזה ויזניח דברים חשובים אחרים, כגון שיעורי בית, זמני אכילה, שעות שינה וכדומה.

המשחקים השליליים הם אלו שיש בהם אלימות קלה וקשה, אכזריות, חוסר צניעות וכדומה.

ברור לכולנו שילד שמשחק במשחק שיש בו גילויי אלימות ואכזריות, עלול להיות אלים כלפי אחיו הקטנים ולדבר לא יפה אל ההורים. ואז ההורים שואלים את עצמם, מאיפה באה לו האגרסיביות הזאת? והתשובה ברורה.

בנושא משחקי המחשב, ההורים חייבים להיות מאוחדים בדעתם, כמו שאמרנו קודם, ולהיות חזקים ולהציג חזית אחידה. אסור להיכנע לסחיסות רגשיות, בכיות, נדנדוד או לטענות של כל החברים שלי יש את זה או שכולם משחקים בזה... יש לומר לילד, אנחנו לא כמו כולם, אנחנו לא נגררים, אנחנו משחקים רק בדברים טובים.

לסיכום: צריכים לדעת שחינוך ילדינו הוא בנפשנו, ולכן נשמור עליהם ולא ניתן להם ליפול עם תכנים שליליים, וזאת כדי שיעלו בקלות במסילה העולה בית א-ל.

סיפור לשבת

התנא האלוקי רבי מאיר בעל הנס זצ"ל

שמו במקור היה נהוראי, אולם, חז"ל - לאחר שעמדו על חוכמתו וכדי להבדילו בין חכמים רבים, שנקראו באותו שם, שינו את שמו לר' מאיר, משום שהאיר את עיני חכמי ישראל. מצאצאיו של נירון קיסר ששלחו המלך להחריב את ירושלים וברח והתגיי. חי לאחר חורבן בית שני, במאה השניה לספירה בתקופה קשה מאד לעם היהודי. הרומאים ניסו בכל כוחם לנצח את העקשנות היהודית, להישאר כעם מיוחד ולא להתבולל. הם ניסו לחנך אותם ל'קידמה', ולעזוב את עקרונות הדת, שנראו בעיניהם מיושנים. שמירת שבת, כשרות, ולימוד התורה נאסרו כליל. העובר על האיסור היה צפוי לעונש מוות. הרומאים לא הצליחו להבין, מדוע חשוב כל כך ליהודים לשמור על דתם. בעיניהם, לאומיות יהודית לא הייתה עניין, שכדאי למות בשבילו.

נרדף ע"י הרומאים, לאחר ששיחד את השומר של המקום שבו אחות אשתו נאסרה, ניצל בנס. בעקבות מעשה זה ברח לבבל ועל כן נקרא 'בעל הנס'. דייק בשמות האנשים ומהם למד על מהותם. ענוותן. דרשן מופלא. במקצועו היה לבלר. היה מטבל את דרשותיו במשלים, והיה בקי במאות משלים. מחל על כבודו למען השכנת שלום. נח לבריות. חריף. חכמים לא יכלו לעמוד על סוף דעתו משום שיכל להתיר ולאסור כל עניין בק"ן תירוצים המתקבלים על הלב בחריפותו הרבה. אולם פסקו כגזרותיו. ביקש להיקבר בעמידה, כדי שיגיע המשיח, ירוץ מיד לקראתו. נפטר ב-י"ד אייר.

מספר בנימין חיים הי"ו: הסיפור מתחיל בסבתא שלי בת-שבע ע"ה, בתו של רבי יצחק זאב שחיה בין חומות ירושלים העתיקה בראשית המאה ה-20. באותו זמן היא חבקה פרי בטן, אולם חלתה בחולי גדול. באותם ימים, ירושלים הצפופה חסרת התנאים הסנטרים ומוכת המחלות הייתה מסוכנת, גם ללא סיבוכים מיוחדים. היא חשה, כי לא נותר לה זמן רב להיות בין החיים. באחת הימים ראתה בחלומה יהודי הזור פנים בעל זקן לבן צח כשלג, שאמר לה: "אל תחששי, ייולד לך בן בריא ושלם ותקראי לו מאיר על שמי-רבי מאיר בעל הנס".

בת-שבע קמה נרעשת מהחלום למציאות, אולם החלום הוסיף לדבוק במציאות, וסבתי גילתה, שכל הכאבים והתקפי קוצר הנשימה שחשה קודם נעלמו כלא היו, והיא בריאה ורעננה, כמו שמעולם לא הייתה.

מאז אותו חלום, כוחות חדשים נסכו בה, ושבוע אחר כך החזיקה בידה תינוק בריא ושלם. היא ידעה איך תקרא לתינוק, מאיר, השם הזה האיר את מצבה העגום וחסר התקווה באורו המאיר של רבי מאיר בעל הנס. אולם את מה שידעה היא, סירב אביה, ר' יצחק זאב לדעת. בחירת השם הייתה זכותו הבלעדית, שכן באותם ימים נהוג היה בירושלים, שאת השם לבן הבכור נותן אביה של האם. "אנחנו לא מנהלים את חיינו לפי חלומות, וקל וחומר שלא קוראים לילדים שמות על פי חלום. את יכולה לבחור לתינוק איזה שם שתציי, אבל צריכה להיות לך סיבה, מדוע בחרת בשם זה, חלום הוא לא סיבה", אמר אבי התינוק אברהם יוחנן, תומך ללא עוררין בדברי חמיו הנערץ. שבעה ימים חלפו, מועד הברית התקרב, ובת-שבע חשה פחד משתק, היא התחייבה לוקן בחלום לקרוא לבנה מאיר, אך היא אינה יכולה לקיים את התחייבותה, אין לה אומץ להתנגד לדברי אביה, ולחלום שחלמה אין שום משקל בוויכוח רציונאלי. חלומה כה ערטילאי, שאינו יכול להסביר את מחויבותה העמוקה לשם מאיר.

בלילה שלפני הברית הגיעו ילדי השכנים לקרוא עם הרך הנולד 'קריאת שמע' כמנהג ירושלים, סבתי הביטה בפני התינוק באכזבה, היא השתוקקה לקרוא לו מאיר, השם שכה הלם את פניו המאירות והמלאכיות. חשש כבד כרסם בה, שאם לא תעמוד בהבטחתה עלול לקרות לתינוק שלה, חלילה, אסון. הילדים גמרו לקרוא קריאת שמע, והיא חילקה להם עוגיות לקח, ואז שאל אותה בן השכנים: "מה יש לתינוק מעל העין?".

בת-שבע הציצה על התינוק, ולחרדתה ראתה קרום דלקתי מכסה את העין הימנית, היא הזעיקה את רופא הילדים, והלה נתן משחות והורה, שלתינוק יהיה אסור לעבור ברית מחר, וצריך לחכות לפחות שבוע, עד שניתן יהיה לחשוב על ברית. כשהדלקת חלפה, והתינוק היה בן שבועיים התכוננה כל המשפחה המסועפת לסעודת הברית, אך לילה לפני הברית קיבל צהבת, והברית נדחתה שוב בעוד שבוע. כשהדבר חזר על עצמו כמה פעמים, והברית נדחתה כל פעם מסיבה אחרת, הבין גם הסבא הטרי, ר' יצחק זאב, שיש דברים בגו ואמר לביתו: "נו, שיקרא מאיר, העיקר שיהיה יהודי כשר", מילות ההסכמה שחיכתה לשמוע. למחרת הוזמן המוהל, ולמרבה הפלא היה התינוק כשיר לעריכת ברית ונקרא שמו בישראל: מאיר בן אברהם יוחנן בן יצחק זאב, דור שלישי בירושלים.

(עין חמד)

שאל את הרב

לייעוץ באופן אישי עם הרב אבנר קוואס שליט"א

ניתן להתקשר בימים ג' וד' בין השעות 14:30-15:30

1599-59-59-39

לרכישת ספרים ודיסקים מאת הרב אבנר קוואס שליט"א

התקשרו עכשיו - 1599-59-59-39

להזמנת הספר אליך בדואר עד הבית ניתן ליצור קשר עם קוואס קוואס יהלום 02-5370271